

- 1. סגן-גונדר שמעון מלכה
- 2. רב-כלאי חיים גליק
- 3. מישר דבורה שגיא

א

נגד

- 1. שר המשטרה, מר חיים ברלב
- 2. נציב בתי הסוהר, גונדר רפאל סוויסה

ב

בבית המשפט העליון בשבתו כבית-משפט גבוה לצדק

[18.12.86]

לפני הנשיא מ' שמגר והשופטים מ' בייסקי, ש' נתניהו

ג

פקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב-1971, ו"ח 459, סעיפים 113-116, פרק ג' סימן י' - חוק שירות המדינה (מינויים), תשי"ט-1959, ס"ח 86, סעיף 2(א).

העתירה נסבה על החלטת המשיבים להעביר את העותרים, שהיו עוזריו של המשיב 2, מתפקדיהם בשירות בתי הסוהר ולהציבם בתפקידים אחרים. החלטתו של המשיב 2 ניתנה לאחר שנודע לו על פגישות שקיימו העותרים עם המשיב 1, בהן התרעו על פעולותיו החריגות של המשיב 2 במילוי תפקידו כנציב שירות בתי הסוהר. בהתנהגות העותרים ראה המשיב 2 "חוסר לויאליות" שאינו מאפשר עוד עבודה משותפת. המשיב 1, שאישר את החלטת המשיב 2, מינה את מבקר משרד המשטרה לחקור בתלונות העותרים. גם לאחר שתלונות העותרים אומתו במימצאי החקירה, לא חזרו בהם המשיבים מהחלטתם. לטענת המשיבים, היה רשאי המשיב 2 להעביר את העותרים מתפקדיהם למען תיפקודה הנאות והיעיל של לשכתו. עוד טענה כי אין לעותרים זכות בדין להמשיך ולשרת דווקא בתפקידים שמילאו עובר להעברתם.

ד

ה

בית המשפט הגבוה לצדק פסק:

- א. (1) אין לעובד או למשרת בשירות בתי הסוהר זכות מוקנית להיות מועסק דווקא בתפקיד לפי בחירתו או לפי ראות עיניו, אלא אם נקבע הדבר ברין או בהתנאה חוזית מיוחדת. כך במישור האזרחי וכך גם במישור הציבורי.
- (2) בנסיבות רגילות, שיבוצו של עובד לתפקיד מסוים נתון לשיקול-דעתו של המעביד או של הממונה בהתאם לצרכים, להתאמה ולשיקולים כיוצא באלה; ככלל, אין כופים עובד על מעביד וגם לא את העסקתו בתפקיד מסוים דווקא.
- (3) במישור הצבאי - ולעניין זה דומה שירות בתי הסוהר יותר ליחידה צבאית מאשר ליחסי עובד ומעביד במישור האזרחי - מירווח הסמכויות של המפקד לאיש תפקידים על-ידי פקודין המתאימים הוא נרחב יותר, וממילא מצומצמת נכונות ההתערבות של בית המשפט בכגון דא.

ו

ז

- ב. (1) בבוא מעביד להעביר עובד מתפקידו, עליו להפעיל את זכותו זו בתום לב, בהגינות ובסבירות.
- (2) משבאים לבחון את סבירותם של החלטה או של מעשה מינהלי, יש לעשות זאת בהתחשב בנסיבות המיוחדות של המקרה ובהינתן כל הגורמים; בקביעת גבולותיו של "מיתחם הסבירות" יש להתחשב, בין השאר, בשאלה, אם הרשות הציבורית נתנה משקל ראוי לגורמים הולואנטיים השונים שבהם עליה להתחשב. החלטתה של רשות מינהלית תיפסל בשל חוסר סבירות, אם המשקל שניתן לגורמים השונים אינו ראוי בנסיבות העניין.
- (3) על בית המשפט לבחון, אם השיקול שהדריך את הרשות או הנימוק אשר ניתן על ידי עומדים בביקורת, או שמא תחת המסווה של שיקול לגיטימי עומדים גורמים אחרים, שיסודם בשרירות או בשיקול פסול. בדומה לכך, כאשר שיקולים לגיטימיים וכן זרים או פסולים משמשים כערכוביה.
- (4) בנסיבות דנו, גם מי שמבקש להשתמש בנימוקים שניתנו בנימוקים לגיטימיים, מתוך דאגה כביכול לקיום תפקוד תקין ויעיל, לא יוכל להתעלם מכך, כי המטרה העיקרית (הדומיננטית), למענה עשה המשיב 2 שימוש בסמכותו, הייתה השתקת העותרים ומניעת הבאת מעשיו ההרגינים לידעת הרשויות המתאימות. בסילוקם על אתר של העותרים, עשה המשיב 2 שימוש לרעה בסמכות.

פסקי־דין של בית המשפט העליון שאוזכרו:

- [1] ע"א 413/68 קניג נ' קופת חולים של ההסתדרות הכללית וערעור שכנגד, פ"ד כג(1) 627.
- [2] בג"צ 676/82 ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל ואח' נ' ראש המטה הכללי ואח', פ"ד לו(4) 105.
- [3] בג"צ 376/81 לוגסי ואח' נ' שר התקשורת ואח', פ"ד לו(2) 449.
- [4] בג"צ 27/51 כהן נ' שר החקלאות ואח', פ"ד ז 1085; פ"ע יד 117.
- [5] בג"צ 341/81 מושב בית־עובד מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ נ' המפקח על התעבורה ואח', פ"ד לו(3) 349.
- [6] בג"צ 199/51 גרייב נ' המפקח על התעבורה בדרכים, פ"ד ו 397; פ"ע יא 137.
- [7] בג"צ 392/72 ברגר נ' הוועדה המחוזית לתכנון ולבניה, מחוז חיפה, ואח', פ"ד כז(2) 764.
- [8] בג"צ 390/79 דוֹיקאת ואח' נ' ממשלת ישראל ואח', פ"ד לד(1) 1.
- [9] בג"צ 290/65 אלתגר נ' ראש העירייה ועיריית רמת־גן, פ"ד כ(1) 29.
- [10] ע"ב 2/84, 3 ניימן נ' יו"ר ועדת הבחירות המרכזית לכנסת האחת־עשרה; אבנר נ' יו"ר ועדת הבחירות המרכזית לכנסת האחת־עשרה, פ"ד לט(2) 225.
- [11] בג"צ 71/86 ד' זכסלר ואח' נ' שר התחבורה ואח', פ"ד מ(2) 235.
- [12] ת"א (ת"א) 3148/64 קניג נ' קופת חולים של ההסתדרות הכללית וכו', פ"מ סב 322.

השופט מ' בייסקי

פסקי-דין אנגליים שאוזכרו:

- [13] *Rooke's Case* (1598) 5 Co. Rep. 99.
 [14] *Roberts v. Hopwood* [1925] A.C. 578.

התנגדות לצורעליתנאי מיום 24.9.86. העתירה נתקבלה. הצורעליתנאי נעשה מוחלט.

צ' טרלו — בשם העותרים;

ת' הקר, סגן בכיר א וממונה על ענייני הבג"צים בפרקליטות המדינה — בשם המשיבים.

פסק-דין

השופט מ' בייסקי: 1. לבקשת העותרים יצא מלפני בית משפט זה צורעליתנאי, המורה למשיבים לתת טעם:

א. מדוע לא יורו על החזרת העותרים 1 ו-2 לתפקידים שמילאו בשירות בתי הסוהר עד ליום 3.7.86 ועל החזרת העותרת 3 לתפקיד שמילאה בשירות הנ"ל עד ליום 8.7.86.

ב. מדוע לא יורה המשיב 1, שבדיקת תלונות נציב בתי הסוהר (המשיב 2) נגד העותרים תיערך על-ידי מבקר משרד המשטרה ולחלופין על-ידי מי שהיועץ המשפטי לממשלה ימנה לכך.

ביום השמיעה (27.11.86) הודיעה לנו באת"כוח המשיבים, כי שר המשטרה שב ושקל עמדתו ביחס לעתירה ב' לעיל, ולאור הערות בית-משפט זה יהא מוכן להטיל את בדיקת התלונות נגד העותרים על מבקר משרד המשטרה; לאור הודעה זו לא ראינו עוד מקום לנקוט עמדה ביחס לעתירה ב' הנ"ל.

בסיום הדיון החלטנו, כי הצו ביחס לעתירה א' לעיל ייעשה מוחלט, ולהלן הנימוקים לכך.

2. העותר הראשון שירת כ-15 שנים במשטרת ישראל ומ-1.4.82 שימש דובר שירות בתי הסוהר, כשדרגתו האחרונה סגן-גונדר; העותר 2 משרת בשירות בתי הסוהר (להלן, לשם הקיצור — שב"ס) מ-1.8.82, ותפקידו האחרון (מ-1.2.83) עוזר א' לנציב בתי הסוהר בדרגת רב-כלאי, ומעשית שימש ראש לשכת הנציב. העותרת השלישית הצטרפה לשב"ס ב-1.6.85 לפי בקשתו של המשיב 2, שנתמנה לנציב בתי הסוהר ב-1.4.85. היא שימשה בעבר עוזרתו הפרלמנטרית של נר רפאל סוויסה עת הוא כיהן כחבר-כנסת. תפקידה בשב"ס היה עוזרת ב' לנציב בדרגת מישר.

השופט מ' בייסקי

ביום 3.7.86 נמסרו לעותרים 1 ו-2 הודעות בחתימת המשיב 2 (להלן – הנציב) על העברתם מהתפקיד אותו מילאו עד אותו יום, וזו תיכנס לתוקפה למחרת, היינו ב-4.7.86. עוד נאמר במכתבים אלה, כי כל אחד מהעותרים 1 ו-2 יוזמן על-ידי הרמ"ט ומינהל הארגון לאיתור תפקיד מתאים, ובינתיים עליהם לצאת לחופשה בת 10 ימים. הנימוק שנתן הנציב להעברת השניים מתפקידיהם הוא: „החלטתי הסופית בדבר ריענון ושינוי בכוח אדם העובד בלשכתי“. משביקש הנציב משר המשטרה ביטול מינוייהם של הנ"ל כקצינים לתפקיד בכיר, הוא הטמך על שיחה עם השר מיום 30.6.86 והביא נימוק נוסף, והוא: „יחסי האימון בינם לביני וביני לבין קצינים אחרים במערכת נפגעו קשות“ (מוצג מ/ש/3). כתבי ביטול מינוי לתפקיד בכיר הוצאו על-ידי השר ביום 8.7.86.

השתדלותם של העותרים 1 ו-2 אצל הנציב ושר המשטרה לבטל העברתם מתפקידיהם לא נשאה פרי, ולאחר חופשה מאולצת הוצבו ללא הסכמתם לתפקידים אחרים, שהם רואים בהם תפקידים נחותים לעומת אלה שמילאו קודם, הן מבחינת מעמדם בשב"ס ואפשרויות הקידום, הן מבחינת הדרגה התקנית ואף מבחינה כלכלית – כגון איבוד הזכות לרכב צמוד; אך דומה, כי לא באלה רואים העותרים את עיקר הפגיעה בהם שהולידה את העתירה הזאת, אלא בגורם אחר שיוזכר בהמשך, ואשר לטענתם היווה הסיבה האמיתית להעברתם שלא כדין מתפקידיהם.

להעברת העותרת השלישית לתפקיד אחר לא נדרש אישור השר, ולה הודיע הנציב ביום 5.7.86, כי עליה לעבור לכלא איילון. לא הוכחו דברי העותרת, כי הנציב האשים אותה, שמאחורי גבו התלוננה עליו לפני השר. הסבריה „כי פעלה מתוך הרגשת מחויבות כלפי המערכת“ וכתה לתגובה, כי „האימון התרסק לרסיסים“. היא הוצבה כאחראית רישום בכלא איילון.

3. לגירסת העותרים, הם הועברו מהתפקידים שמילאו לתפקידים אחרים בשל תלונות שהביאו לרשויות משרד המשטרה על מעשים חריגים של הנציב במילוי תפקידו ואשר לדעתם נוגדים כללי מינהל תקין, נהלים ופקודות בשב"ס.

השתלשלות הדברים תוארה בהרחבה בעתירה ואושרה בתצהירי העותרים, ומאחר שהפרטים המפורטים להלן לא הוכחו ולא נסתרו בתצהיר התשובה מטעם השר (מטעם הנציב לא הוגש תצהיר תשובה), ניתן לקבוע מימצאים על פיהם:

משנתרבו מעשי החריגה של הנציב, העיר כל אחד מן העותרים למפקדם הערותיו, ומשלא הצליחו לגרום לשינוי, הביא כל אחד בנפרד את דאגותיו והחשש לתוצאות על המערכת לידיעת עוזרו של מנכ"ל משרד המשטרה, החל מחודש אוקטובר 1985. בהמשך נתקבל העותר 2 לשיחה ממושכת אצל מנכ"ל משרד המשטרה ושטה לפניו השגותיו

השופט ח' בייסקי

על דרכי פעולותיו החריגות של הנציב, ולאחר מכן עדכן אותו בנדון בעל־פה ובכתב באמצעות עוזרו.

בהעדר שינוי, ומשנמשכו מעשיו החריגים של הנציב, נפגשו שני העותרים בשנית עם מנכ"ל משרד המשטרה לשיחה ממושכת באותו נושא בפברואר 1986, והלה הציע להם להיפגש עם שר המשטרה. כנראה במאי 1986 ביקש העותר 2 מעוזרו של שר המשטרה להיפגש עמו בדיפוז, אך פגישה כזו לא נקבעה על־אף שתי תזכורות חוזרות. אכן, ביקש העותר 2 כי קביעת הפגישה תיעשה שלא באמצעות לשכת הנציב, מחשש פן יבולע לו. בתצהיר תשובתו מסר השר, כי עוזרו לא סיפר לו על פנייה זו, ולדברי העוזר, "כשפנה אליו העותר 2 וביקש ראיון עמי הוא לא ציין כי המדובר הוא בתלונות כלפי הנציב, ותשובת עוזרי היתה כי היות והוא איש שירות בתי הסוהר, הדרך לבקש פגישה עם השר היא באמצעות הנציב".

עד חודש מאי 1986 לא ידעו העותרים 1-2, כי בחודש פברואר אותה שנה נפגשה העותרת 3, לבקשתה, עם שר המשטרה והביאה לפניו פעולות חריגות של הנציב, אשר הטרידו אותה כקצינה בשב"ס, הגם שהנציב רחש לה אמון כעוזרתו עוד מכהונתו הקודמת. מתצהירי השר ועותרת זו עולה, כי דובר בנושאים כגון: קבלת עובדים על־ידי הנציב שלא בהתאם לנהלים, דיווחים בלתי אמינים של הנציב למשרד בדי"ח החצי שנתי שהוגש בנובמבר 1985, שלגביהם היה על השר להגיב בכנסת, גיוס חריג של אדם מעבר לגיל וללא כישורים, התרת ריאיון עיתונאי עם אסיר פרובלמאטי וכדומה עניינים, שהיו בידיעתה ושהיא סברה שאחריותה מחייבת אותה להביאם לידיעת השר על־מנת שיתוקנו, כאשר המדובר בטעויות חמורות ולא מקריות. כאמור, נודע לנציב על שיחת העותרת עם השר, והוא הטיח בפניה כי נהגה כלפיו, "בבוגדנות ובחוסר לויאליות", ומכאן העברתה מתפקידה.

בסוף יוני 1986 נודע לנציב, כי בכוונת העותרים 1-2 להיפגש עם שר המשטרה, וגם אותם האשים בחוסר לויאליות והודיעם, כי שוב לא יוכלו לעבוד יחד. נתקיימו עוד שיחות מספר, מהן באווירה מחוממת, מלוות בהאשמות, ואשר עסקו גם בעניין שיבוצם לתפקידים אחרים.

בתקופת חופשתם המאולצת, לאחר שהועברו מתפקידם, הלינו שני העותרים לפני השר בכתב, כי הדבר נעשה משיקולים זרים ובהעדר תום־לב, ועל־פי בקשתם נתקבלו אצלו לשיחה, בה שטחו לפני השר את התלונות, שהעבירו במשך תקופה ארוכה לרשויות משרד המשטרה, על התנהגותו החריגה של הנציב, שעליה התריעו. הם גם פירטו דוגמאות שונות לרקע וגרסו, כי רק מחמת התלונות הענייניות העבירם הנציב מתפקידיהם.

השופט מ' בייסקי

בתצהיר התשובה אומר השר :

„בשיחה זו הסברתי להם את עמדתי בדבר הצורך באמון בין הנציב לבין עוזריו ועובדי לשכתו. ואת דעתי שבהיעדר אמון כזה יש לאפשר לנציב לבחור לו עוזרים אחרים ולשבץ את הקיימים בתפקידים אחרים בלי פגיעה בדרגתם ושכרם... אשר לתלונותיהם של העותרים כלפי הנציב, הוריתי על בדיקתן על-ידי מבקר משרד המשטרה.“

אין צורך להתעכב כאן על פניותיהם הנוספות של העותרים אל השר, באמצעות עורך-דינם, בניסיון לבטל את גזירת ההעברה מהתפקיד. די יהא לומר, כי שר המשטרה לא שינה עמדתו. בשלב זה נמנעו העותרים מכל פעולה נוספת. כל עוד נמשכה בדיקת התלונות נגד הנציב על-ידי מבקר משרד המשטרה.

4. דו"ח מבקר משרד המשטרה, העוסק בעיקרו בתלונותיהם של העותרים על מעשיו החריגים של הנציב בעת מילוי תפקידו, הוגש לשר ביום 18.8.86. על מסקנות הדו"ח כותב שר המשטרה בתצהיר התשובה, „... שנכון שהמבקר מצא שחלק ניכר מתלונותיהם של העותרים כלפי הנציב היו מוצדקות, ודעתו מקובלת עלי...“.

הדו"ח על נספחיו סווג כסודי, וממילא אין לעותרים ידיעה על תוכנו, חוץ מדברים שפורסמו בכלי התקשורת בעקבות דיון בוועדת הפנים של הכנסת. משום כך ביקשו העותרים בגוף העתירה להורות, כי הדו"ח יונח לעיונו של בית המשפט בלבד (כלי לאפשר להם לעיין בו), כיוון שלטענתם החומר והמימצאים שבו עשויים להוכיח נכונות תלונותיהם נגד הנציב, תוך דאגתם לתקינות פעולת המערכת — וכן הפסלות בשיקולי הנציב, שהעבירים מתפקידם רק משום שהעזו להביא לידיעת צמרת משרד המשטרה עניינים נגד פעולותיו החריגות. בהסכמת השר הונח הדו"ח לעיונו.

מחמת שהדו"ח סווג כסודי, אנו נמנעים מלפרט את העניינים הספציפיים שנבדקו ושלגביהם נקבעו מימצאים. לכאורה, מרבית הנושאים אין עמם סודיות, באשר הם מתייחסים למעשים חריגים של הנציב שאין מקומם במינהל תקין. אין אנו נדרשים כאן להכריע בשיקולי סודיות ולא נעשה זאת, אך לא נימנע מלציין, כי המדובר הוא בעשרות מקרים שנבדקו, ונמצאו בהם מעשים שאינם תואמים מינהל תקין, ואף מעבר לכך, מהם מעשים חריגות בעלי חומרה רבה ובעלי משמעות מהותית. כאן לא רק הכמות הופכת לאיכות, אלא החומרה נובעת ממהות חלק גדול של הפעולות שנבדקו, ואשר נקבעו כאסורות וכחורגות, על יסוד שמיעת 16 עדים בנוסף על העותרים. ולא מיותר להדגיש, כי אלה נמשכו חודשים אחדים גם לאחר שהעותרים העמידו את הנציב על משמעות מעשיו ולא הצליחו לשכנעו לבל ימשיך בכך.

5. מימצאי המבקר העלו, כי הנציב הגיש (לשר ולאחרים) דיווחים, בחלקם לא

השופט מ' בייסקי

נכונים, בחלקם לא מדויקים ולא מלאים, נגועים במגמתיות מטעה, ובחלקם נמסרו בקלות לשון ללא בסיס עובדתי.

המבקר קבע, כי הנציב פעל בדרך של מעורבות אישית, תוך הפעלת פרוטקציוניזם בקבלת מכרים ומקורבים לעבודה בשב"ס, תוך מתן הטבות חריגות.

ניתנו רישיונות ואישורי כניסה חריגים למקורבים לתוך בתי הכלא והוענקו הטבות ופריווילגיות לאסירים הקשורים במקורבים, וכן הוענקו חופשות חריגות לביקורי בית, לעתים תוך התעלמות מסיכון ולמרות התראות של משטרת ישראל; והכול בניגוד לפקודות שב"ס, לנהליו ולכללי מינהל תקין.

נמצאו מקרים של התנהגות הנציב בדרך שאינה הולמת מעמדו ותפקידו בעניינים כגון: קבלת החלטות הנוגדות החלטותיו של השר; התנערות מאחריות והטלתה על פקודיו; עשיית שימוש ברכילות ובהשמצות כלפי כפופים במגמה להשחירם ולהפחידם; הזמנת מכתבים מגמתיים מדרגים נמוכים להלבנת מעשיו ולהשחרת מתנגדיו; ערבוב עניינים אינטימיים בתיפקודו כנציב שב"ס.

ואין האמור בזה ממצה הכול; המבקר ציין, כי מספר חשדות בפליליים יש להעביר לבדיקת הגורם המוסמך לכך, היינו – משטרת ישראל.

6. ב"צ 59.86 הגיש הנציב לשר הערותיו והשגותיו לדו"ח המבקר והתייחס בפרוטרוט ובצירוף מסמכים רבים לכל אחד מן הקביעות והממצאים. מהסיבות המפורטות לעיל לא ניכנס גם כאן לפרטי הדברים, ורק נאמר, כי המבקר וצוותו בחנו את תגובות הנציב ומצאו, כי הוא נתן רק תשובות חלקיות או לא נכונות והתייחס "לנקודות בלתי רלבנטיות או שאינן חשובות, תוך התעלמות מטענות מהותיות". אכן, נמצאו "כמה טעויות בפרטים שוליים, כל ממצאינו תקפים ולא הופרכו בהתייחסות הנציב".

המבקר מסכם הערותיו לתגובות הנציב בדברים אלה:

"צוות הבדיקה סבור כי ממצאי בדיקתו על תפקוד הנציב והתנהגותו הם תמורים ביותר. תגובת הנציב לדו"ח – לא זו בלבד שלא הפריכה את ממצאי הדו"ח, אלא מדגישה ביתר שאת את שנאמר בדו"ח".

7. בפגישה עם שר המשטרה ביום 1.9.86 חזר באיכות העותרים על המשאלה, כי שולחיו יוהדו לתפקידיהם; במועד זה כבר נקלטו ידיעות, ללא פרטים, על חומרת מימצאי הדו"ח ביחס לנציב, ועורך-דין טרלו הדגיש, כי כל הטאם של העותרים בכך כי העזו להתלונן על מעשיו החורגים של הנציב לפני רשויות המשטרה, וזו הסיבה היחידה בגינה הועברו מתפקידיהם. עתה, עם תום הבדיקה שכנראה אישרה את נכונות

השופט מ' בייסקי

תלונותיהם, שוב אין צידוק שלא להחזירם למקומם. פנייה בכתב מאוחר יותר לא נשאה פרי, וב-14.9.86 השיב עוזרו הבכיר של השר, כי לאחר בחינה עניינית ושקילת העובדות והנסיבות, השר סומך ידו על עמדת נציב בתי הסוהר, לפיה אין מקום ואין הצדקה להחזיר את שלושת מרשיך הנ"ל לתפקידים שמהם הועברו... מכל מקום, דעת השר היא, שאם נציב בתי הסוהר אינו נותן עוד כל אימון בשלושת עוזריו הקרובים, מחמת מעשיהם המצטברים לאורך זמן, רשאי הנציב לדרוש העברתם מתפקידיהם למען תפקודה הנאות והיעיל של לשכתו.

ובהמשך בא פירוס ארוך של רקע ומעשים שהנציב מייחס לעותרים, כולל תפקוד לקוי ולא יעיל, הפרת הוראות, חתירה תחת הנציב וכדומה עניינים, אשר בגינם הגיע הנציב למסקנה כפי שהגיע. העותרים הזדרזו להגיב מיד על ההאשמות שלראשונה הועלו נגדם במכתב האמור מ-14.9.86 ובלי שאיש טרח לבררם, או לפחות לשמוע תגובתם. הם הכחישו, סתרו או הסבירו כל שנטען נגדם וראו בכך האשמות שווא, אשר מוסיפות רק הוכחה לפסלות שיקוליו של הנציב.

כמוזכר כבר, אמורות תלונותיו אלה של הנציב נגד העותרים להתברר לפני מבקר משרד המשטרה, לאחר שהשר הסכים, כי הלה ולא אחר יעסוק בכך בתוקף תפקידו. מסיבות ברורות ומובנות אנו ניהרר מלהביע כל דעה או עמדה לתלונות או לתשובותיהם ולהסבריהם של העותרים; כל אלה ייבדקו וייחקרו על-ידי מבקר משרד המשטרה, שעליו הוטל התפקיד, ואין זה רצוי, כי אנו נאמר מלה או חצי-מלה בהקשר זה רק על יסוד מסמכים שהונחו לפנינו ושאינ ביכולתנו ואף לא מתפקידנו לבחון.

8. בזאת תמצתנו, ככל שניתן, את הרקע והנסיבות שביסוד עתירה זו, וכעת עלינו לבחון שתי שאלות עיקריות ולהשיב עליהן:

(א) האם הועברו העותרים מתפקידיהם בשל תלונות אשר הגישו ביחס להריגותיו של הנציב בפעולותיו תוך מילוי תפקידו בשב"ס, או בעיקר בשל תלונות אלה?

(ב) אם חיובית היא התשובה לשאלה הקודמת, היש צידוק להחזיר העותרים לתפקידיהם הקודמים?

לשאלה הראשונה אין אנו מתקשים להשיב בחיוב.

לא רק שלא הובאו לידיעתנו כל טרזניות או הערות על צורת תפקידיהם של העותרים 1—2 באותם התפקידים תחת הנציב הקודם, אלא אף מפּי הנציב סוּוּסָה נאמר, כי „בתחילה תיפקדו שני הקצינים הנ"ל להנחת דעתו של הנציב וגם גילה, לפחות כלפי תוך, נאמנות שגבלה בגילויי חנופה אישית". היחס השתנה, כאשר נודעה לנציב (בחדש מאי או יוני 1986) כוונת העותרים 1—2 להיפגש עם השר בנושא שהם לא עשו ממנו סוד, וכן נודע לו, כי העותרת 3 כבר נפגשה עם השר. במפגש בביתו

השופט מ' בייסקי

ביום 24.6.86 אמר הנציב לשני הקצינים, כי בהליכה לשר הוא רואה „חוסר לויאליות“ והוסיף: „תבחרו לכם כל תפקיד בשירות בתי הסוהר — לא נוכל לעבוד יחד“. את העותרת 3 הוא כבר האשים יום קודם „בבוגדנות ובחוסר לויאליות“ בגין הליכתה אל השר. מיד מופעלים הליכים של העברה מתפקיד: ב־30.6.86 פגישת הנציב עם השר, ולאחר קבלת הסכמתו מועברים השניים על אחר מתפקידיהם מ־4.7.86 עם חופשה מאולצת עד להצבה חדשה. לא רק סמיכות הזמנים מלמדת על הסיבה האמיתית להעברה מתפקיד, אלא הדברים נאמרו על־ידי הנציב בלשון ברורה וכנימוק יחיד. יוזכר בהקשר זה, כי דברי העותרים, שתיארו את השיחות, לא נסתרו ולא הוכחשו על־ידי הנציב, שלא טרח להגיש תצהיר נגדי.

הדעת נותנת, כי אילו עילת ההעברה מתפקיד הייתה אחרת מזו שעליה דיבר הנציב, היינו מה שכונה „חוסר לויאליות“, לא היה הנציב מהסס לומר דברים ברורים; ואם הכוונה לתפקוד לקוי ובניגוד למינהל תקין, אין להבין מדוע לא עשה הנציב שימוש בהוראות סימן 7 בפרק ג' לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב—1971 (בעיקר סעיפים 113—116), הקובע דרכי ברור של קבילות סוהרים.

9. אין ודאי הגזמה בדברי הנציב, כי יחסי האמון שלו אל העותרים נפגעו קשות; יש להניח, כי כבר הערותיהם הישירות על מעשיו החורגים לא היו לרוחו. לא כל שכן העברת תלונות עליו אל רשויות המשטרה, אשר כנראה הגיעו לידיעתו. קל וחומר משהוברר לו, כי העותרים מבקשים להביא לידיעת השר תלונותיהם על מעשים שלא ייעשו במינהל תקין, ואשר העותרים ראו בהם חומרה יתרה, כשאלה נמשכים בהתמדה במקום כה רגיש כמו שירות בתי הסוהר.

ודאי כי יחסים בין מפקד או מנהל בכיר לבין הסרים למרותו ומצויים בסביבתו הקרובה חייבים להיות מושתתים על אמון. אך יחסי אמון אינם מלת קסם, ויש לבחון כיצד אמון זה נפגע, וכאן אין ספק, כי הנציב איבד אמונו בעותרים, משום שלא השלימו עם מעשיו ועוד העזו להתלונן עליו וביקשו להגיע עד השר. הם סברו, כי זו חובתם כקצינים בשב"ס, אחרת הם עלולים להיחשב כנותני חיפוי בשתיקה למעשים שאסור שיעשו. ואילו הנציב החליט, כי אם יועברו המתלוננים מתפקידיהם, שוב לא יהיו עדים למעשיהם, וחסל פרשת התלונות.

כאן המקום לציין, כי את שיקולינו ומסקנותינו בנדון אין אנו מבססים על חכמה לאחר מעשה. היינו על המימצאים כעבור זמן של מבקר משרד המשטרה; מימצאים אלה רק מאשרים לאחר בדיקה, כי תלונותיהם של העותרים לפני רשויות המשטרה ושל העותרת 3 לפני השר, עובר להעברתם מתפקידיהם, היה להן על מה לסמוך והן נעשו מתוך דאגה לשב"ס, כשם שקצינים חייבים לדאוג. נמצא, כי זמן רב לפני שאיבד הנציב את אמונו בעותרים עקב תלונותיהם, איבדו האחרונים את האמון בתפקודו של הנציב.

השופט מ' בייסקי

10. סביר היה להניח, כי משבאו לפני מנכ"ל משרד המשטרה וסגנו תלונות נמשכות על חריגות חמורות של הנציב במילוי תפקידו, ייעשה דבר לבחון, אם יש ממש בתלונות. אך לא כן הדבר. אל תצהיר התשובה צורף פירוט עובדות של מנכ"ל משרד המשטרה, ובו הוא מאשר את דברי העותרים על פניות חוזרות אליו ולעוזריו ואת הבאת תלונותיהם נגד הנציב. המנכ"ל יעץ לעותר 2 לפנות במישורין לשר המשטרה, בין בכתב ובין בפגישה אישית שלא ניתן היה לקבעה. התמוה הוא, כי לדעת המנכ"ל "הפגישות נערכו על פי בקשת הפונים באופן בלתי פורמלי ולשם ייעוץ בלבד". השר מאמץ את עמדת המנכ"ל, כי המדובר ב"פגישות התייעצות בלתי פורמלית וסודית".

מוסיף המנכ"ל ואומר:

"במקביל (ובהנחה שבמידה שיש לשניים טענות מוצדקות, יקבלו את עצתי), עדכנתי את השר באופן כללי על שמועות שהגיעו אלי על בעיות שונות בתפקודו של הנציב. טענות מסוג זה, לפחות בחלקן, הגיעו לשר גם במכתבים אנונימיים שנתקבלו בתקופה זו".

האמת תיאמר, כי קשה לנו להבין את משמעות הדברים שצוטטו בזה. פניות העותרים למנכ"ל ולסגנו לא היו בלתי פורמליות ולשם התייעצויות, אלא הועלו תלונות בעניינים חמורים, המתייחסים לפעולות הנציב. ולא בשמועות או במכתבים אנונימיים המדובר, אלא בתלונות ספציפיות ומוגדרות, שהביאו קצינים בכירים מסביבתו הקרובה של הנציב. משעורכן שר המשטרה על כך — ולו באופן כללי בלבד — סביר היה לצפות, כי בדיקה כלשהי תיעשה בנדון, ולו אפילו להסרת לזות שפתיים, אם אמנם אין ממש בתלונות. ואם לא נערכה כל בדיקה בנדון בעוד מועד, חייבה הזהירות שלא להיעתר לנציב בקלות כזו ולהעביר על אתר אותם הקצינים, שהם מקור התלונות. אור אדום דלק כאן זמן רב.

ובפועל אירע כאן הבלתי צפוי ואולי הבלתי סביר: ניתן אישור להעברת העותרים מתפקידיהם, בלי לבדוק בשלב זה מה מקור אי-אמונו של הנציב בהם, וללא כל התייחסות לתלונות החוזרות של העותרים נגד הנציב, אשר המנכ"ל עידכן בהם את השר זה מכבר. דבריהם של העותרים אף לא נשמעו על-ידי השר בטרם הועברו מתפקידיהם. רק לאחר מכן נעתר השר לשמוע מה במיהם, וכתוצאה מכך הורה על בדיקת התלונות על-ידי המבקר. גדולה יותר התמיהה, כי לאחר שהגיע המבקר למימצאים ולמסקנות חמורים ביותר ביחס לנציב, לא זו בלבד שלא נמצא צידוק להחזיר את העותרים לתפקידיהם, אלא הנציב המשיך בתפקידו כאילו לא אירע דבר, עד שהתפטר מרצונו. בכל הנסיבות האמורות לא התקשינו להשיב בחיוב לשאלה הראשונה שהצגנו, היינו, כי העברת העותרים מתפקידיהם הייתה נעוצה בתלונות שהם הגישו לרשויות המשטרה בדבר פעולות חריגות של הנציב במילוי תפקידו.

השופט מ' בייסקי

11. מכאן לשאלה השנייה שהצבנו לעיל, היש צידוק לצוות על החזרת העותרים לתפקידיהם הקודמים.

טוענת באת"כוח המשיבים, כי לעותרים אין זכות מכוח הדין להמשיך לשרת דווקא בתפקידים שמילאו עובר להעברתם. אכן, אין חוק שירות המדינה (מינויים), תשי"ט-1959, ותקנות שירות המדינה (התקשי"ר) חלים על משרתים בשירות בתי הסוהר (סעיף 2(א)) לחוק זה וסימן 01.024 לתקשי"ר), אך מקל וחומר יש ללמוד מסימן 11.211 לתקשי"ר, הקובע לאמור:

"קביעת מקום עבודתו הקבוע או הזמני של העובד, בכניסתו לשרת ובהמשך שירותו, הוא בסמכותו של האחראי. אחראי רשאי להעביר עובד ממקום עבודה אחד למשנהו, בקביעות או לזמן מוגבל, אגב התחשבות בצרכי השירות ובכפיפות להוראות התקשי"ר".

ואם כך לגבי עובד סתם בשירות המדינה, לא כל שכן לגבי משרתים בשירות בתי הסוהר, שהוא גוף בעל אופי מיוחד, מעין צבאי, שבו הירארכיה פיקודית ומשמעת מיוחדת מחייבות סמכות העברה מתפקיד לתפקיד לפי שיקול-דעת של הדרגים הממונים. קל וחומר כאשר מדובר במי שאמורים לעבוד במחיצתו הקרובה של המפקד, ושיתוף הפעולה ביניהם חייב להיות מושחת על יחסי אמון הדדי, שבלעדיהם עלולים להתערער המשמעת והתפקוד היעיל והנאות.

ייאמר מיד, כי ככל שבעקרונות המדובר אין איש חולק עליהם. עקרונית, אין לעובד או למשרת בשירות בתי הסוהר זכות מוקנית להיות מיעסק דווקא בתפקיד לפי בחירתו או לפי ראות עיניו, אלא אם נקבע הדבר בדין או בהתנאה חונית מיוחדת. כך במישור האזרחי וכך גם במישור הציבורי. בנסיבות רגילות, שיבוצו של העובד לתפקיד מסוים נתון לשיקול-דעתו של המעביד או של הממונה בהחאם לצרכים, להתאמה ולשיקולים כיוצא באלה. ככלל, אין כופים עובד על מעביד (ע"א 413/68 (1)) וגם לא את העסקתו בתפקיד מסוים דווקא; מצא העובד, כי העברתו מתפקיד יש עמה משום הפרה או הרעה משמעותית של חוזה או תנאי עבודה, יש שהדבר יזכהו בפצויי פיטורין, אם עקב אותה הפרה או הרעה ינתק קשרי העבודה. ועדיין לא כל שינוי בתפקיד, כשזה החדש אינו לפי רוח העובד או נראה בעיניו פחות בהשיבותו, ייחשב כהרעה בתנאי העבודה (ת"א (ת"א) 3148/64 (12), בעמ' 331).

במישור הצבאי — ולעניין זה דומה שירות בתי הסוהר יותר ליחידה צבאית מאשר ליחסי עובד ומעביד במישור אזרחי — מידווח הסמכויות של המפקד לאיש תפקידים על-ידי פקודיו המתאימים הוא נרחב יותר, וממילא מצומצמת היא נכונות התערבות בית המשפט בכגון דא. כדברי מ"מ הנשיא שמגר (כתוארו אז) בבג"צ 676/82 (2), בעמ' 112:

השופט מ' בייסקי

א

„לעניין זה לא יכול להיות ספק ספיקא בכך, שעניין כגון זה מסור לחלוטין לשיקול-דעתן של הרשויות הצבאיות הנוגעות בדבר. המערכת הצבאית בנויה על אדני ההירארכיה הפיקודית. בה נקבעים ההסדרים מכוח הסמכות המוקנית לרשויות הצבאיות לדרגיהן, ובכך ההבדל המהותי ביותר בינה לבין כל מסגרת ארגונית אחרת בשירות המדינה. אין להעלות על הדעת, כי בכל הנוגע למינוי נושאי תפקידים צבאיים לסוגיהם יהיה על הרשויות הפיקודיות בצבא עולו של גורם כלשהו, שאינו בין אלו. להם כפופה המערכת הצבאית מכוח הוראותיו של חוק-יסוד: הצבא.“

ב

עד כאן, בתמצית, העקרונות, אשר מקובלים כאמור על הכול.

ג

12. כשם שאנו איננו חולקים על זכותו העקרונית של מעביד להעביר עובד מתפקיד לתפקיד, אין באת-כוח המשיביכ חולקת, כי בבואו לעשות כן, עליו להפעיל זכות זו בתום לב ובהגינות; אך סבורה היא, כי „במסגרת זו שיקול ענייני וסביר הוא השיקול שהעברה דרושה כדי לקיים יחסי עבודה תקינים ומועילים וכדי למנוע פגיעה בתפקוד בשל יחסים מתוחים“ (פיסקה 10 לעיקרי הטיעון).

ד

ואכן, השאלה העיקרית שעלינו לבחון היא, אם בהעברת העותרים מהתפקידים פעלו המשיבים בתום-לב, בהגינות ובסבירות; לעניין זה עלינו להתייחס בנפרד למניעיו ולמעשיו של הנציב, שהוא אשר הפעיל את מערכת ההעברה מהתפקיד, ואילו השר נתן לכך גושפנקא בלי בדיקה עניינית של הצידוק לכך לפני המעשה ובלי להוציא מסקנות מתבקשות בשלב מאוחר יותר, כאשר הוגש לו דו"ח מבקר משרד המשטרה, והתמונה במלוא היקפה נתבררה לו.

ה

בהתייחסותנו להפעלת שיקול-דעת בתום-לב, בסבירות ובהגינות ואוי להזכיר דברים, שנאמרו עוד לפני כ-400 שנה ושליחם לא נס:

ו

“For discretion is a science or understanding to discern between falsity and truth, between wrong and right, between shadows and substance, between equity and colourable glosses and pretences, and not to do according to their wills and private affections; for as one saith, *talis discretio discretionem confundit*”.

ז

(מדברי Coke ב־ [13] Rooke's Case משנת 1598, מובא ב־ H.W.R. Wade, Administrative Law (Oxford, 5th ed., 1982) 353).

או כדברי הלורד Wrenbury בפסק-דין [14], at Roberts v. Hopwood (1925): 613

בסקידין, כרך מ, חלק רביעי, תשמ"ו/תשמ"ז—1986

656

השופט מ' בייסקי

"A person in whom is vested a discretion must exercise his discretion upon reasonable grounds. A discretion does not empower a man to do what he likes merely because he is minded to do so — he must in the exercise of his discretion do not what he likes but what he ought. In other words, he must, by the use of his reason, ascertain and follow the course which reason directs. He must act reasonably".

וכדברי השופט שמגר (כתוארו אז) בבג"צ 376/81 (3), בעמ' 461, בהסתמכו על בג"צ 27/51 (4), בעמ' 1092:

"תום הלב איננו מתמצה בכך, שאינם מפקימים תועלת כספית ממשרתם ושאינם פועלים למען מגמותיהם הפרטיות, או בכך שהם מפעילים סמכות יותיהם רק במסגרת הכוחות שהוענקו להם. תום הלב ביטוי גם בכך, שהם נותנים דעתם ולבם להבנת תפקידם ולקיום חובתם כלפי הציבור, אשר את ענייניו הם נקראו לנהל, בתחום שהוגדר להם, ושאינם מנסים להשיג מטרתם נסתרות תחת המסווה של מטרה לגיטימית גלוייה...".

13. משבאים לבחון סבירותה של החלטה או מעשה מינהלי, יש לעשות זאת בהתחשב בנסיבות המיוחדות של המקרה ובחינת כל הגורמים:

"בקביעת גבולותיו של, מיתחם סבירות' יש להתחשב, בין השאר, בשאלה, אם הרשות הציבורית נתנה משקל ראוי לגורמים הרלוואנטיים השונים שבהם עליה להתחשב. החלטתה של רשות מינהלית תיפסל בשל חוסר סבירות, אם המשקל שניתן לגורמים השונים אינו ראוי בנסיבות העניין. אכן, שיקלול ואיזון זה הם מעיקרי תפקידיה של הרשות הציבורית, והביקורת על אופן ביצועם נתונה לבית המשפט...". (בג"צ 341/81 (5), בעמ' 354; וראה האסמכתאות שם).

משום כך יבחן בית המשפט, אם השיקול שהדריך את הרשות או הנימוק אשר ניתן על-ידיה עומדים בביקורת, או שמא תחת המסווה של שיקול לגיטימי עומדים גורמים אחרים, שיסודם בשירות או בשיקול פסול (בג"צ 199/51 (6), וכן בג"צ 376/81 (3) הנ"ל). בדומה לכך, כאשר שיקולים לגיטימיים וכן זרים או פסולים משמשים בערבוביה.

משום כך יבחן בית המשפט, אם השיקול שהדריך את הרשות או הנימוק אשר ניתן על-ידיה עומדים בביקורת, או שמא תחת המסווה של שיקול לגיטימי עומדים גורמים אחרים, שיסודם בשירות או בשיקול פסול (בג"צ 199/51 (6) וכן בג"צ

השופט מ' בייסקי

376/81 (3 הו"7). בדומה לכך, כאשר שיקולים לגיטימיים וכן זרים או פסולים משמשים בערבוביה.

בבג"צ 392/72 (7), מובאים מבחנים שניסח המלומד S.A. de Smith בספרו *Judicial Review of Administrative Action* (London, 2nd ed., 1958) 308–362 והם המישה במספר: מהי המטרה האמיתית שבשבילה נעשה השימוש בסמכות; מהי המטרה העיקרית (הדומיננטית); האם הרישות הייתה משתמשת בסמכותה לולא השיקול הפסול; האם אחת המטרות הייתה מטרה חוקית; והאם השיקול הפסול השפיע באופן ממשי על מעשה הרשות;

אומר השופט י' כהן ז"ל, שט (7), בעמ' 773:

„נראה לי שהמבחן שיש להעדיף אותו הוא — האם היתה לשיקול הפסול או למטרה הפסולה השפעה ממשית על מעשה הרשות, ואם כך הדבר, הרי יש לפסול את מעשה הרשות. ביום הקושי העיקרי שבפניו עומד בית המשפט במקרים שמטרות כשרות ופסולות משמשות בערבוביה הוא — איך לרדת לסוף כוונת הרשות ולגלות את צפונות לבה. מטבע הדברים, כשקיים שיקול פסול, אין הרשות ששה לגלותו, וכאשר הוא מתגלה, אין זה דבר קל להעריך, האם המניע הכשר או המניע הפסול היה המניע האמיתי או המניע העיקרי, ומה היתה מידת ההשפעה של המניע הפסול על מעשה הרשות” (ראה גם בג"צ 390/79 (8), בעמ' 20–21).

14. שפר מצבנו, ומבחינתו של הנציב, אנו לא התקשינו למצוא, כי העברת העותרים מתפקידיהם הייתה נעוצה בכך, שהם טרחו להביא לפני רשויות המשטרה תלונות על מעשי חריגה קשים של הנציב. זו למעשה, הייתה הסיבה היחידה לסילוק העותרים מקרבנו. הטענה של אובדן אמון בעותרים והצורך לדאוג ליהיסי עבודה תקינים כדי למנוע פגיעה בתפקוד היא טענה סובייקטיבית, ובנסיבות שתוארו בהרחבה גם לא לגיטימית.

גם מי שמבקש להשתמש בנימוקים שניתנו כנימוקים לגיטימיים, מתוך דאגה כביכול לקיום תפקוד תקין ויעיל, לא יוכל להתעלם מכך, כי המטרה העיקרית (הדומיננטית), למענה עשה הנציב שימוש בסמכותו, הייתה השתקת העותרים ומניעת הבאת מעשיו החריגים לידיעת הרשויות המתאימות. ועל כך שהיה להם על מה להלין וכי דאגתם הייתה נתונה לשמירה על נהלים והוראות, שחובה לקיים עלידי כל דרג וכולל הנציב, בא, בסופו של דבר, אישור על-ידי המבקר, שבחן את התלונות ומצא מעשים חורגים שאין לסבול אותם בשירות בתי הסוהר. בצדק שואל באיכות העותרים את השאלה הריטורית, אם דינו של קצין או של עובד להיות מסולק מתפקודו, משום שאין הוא משלים עם מעשים שלא ייעשו במינהל תקין ומבקש להביא

השופט מ' בייסקי

לידיעת הממונים על איתקונות המערכת. שונה היה המצב. אילו טרחו מנכ"ל המשטרה וסגנה, וכן השר אשר עודכן בנושא, לערוך אפילו בירור פנימי, כדי לדעת, אם יש ממש בתלונות הנמשכות במשך חודשים. ודאי שאין לעודד תלונות סרק או מעשי חתירה חזת מפקד או ממונה. אך כאשר שלושה קצינים מתמידים להלין על מעשים מוגדרים וספציפיים, שאין המערכת צריכה לסבול אותם, הרי סילוקם על אתר וללא כל בירור מהווה שימוש לרעה בסמכות.

שר המשטרה ידע מהמפכ"ל על התלונות, שבאו משני העותרים, ובעניינים מסוימים מפיה של העותרת 3 ישירות. אך שני הקצינים לא הזמנו אל השר ולא נשמעו על-ידיו, בטרם נתן הסכמתו להעבירם מתפקידיהם ובטרם חתם על כתבי ביטול המינויים; הדבר התחייב, בנסיבות המקרה, בהתחשב במהות התלונות, במעמד העותרים 1 ו-2 והוותק שלהם בשירות וכן בהתחשב בבהילות שבה הציג הנציב את העניין (בג"צ 290/65 (9)).

כבר נאמר בע"ב 2/84, 3 (10), בעמ' 251, ואומץ בבג"צ 71/86 (11), בעמ' 327:

"שימוש בסמכות למטרות משמעות, בדרך כלל, שלא הובאו בחשבון שיקולים זרים, ושלא נעלם מתשומת הלב של הרשות נתון רלוואנטי, שהסמכות הופעלה למטרה אשר למענה הוענקה..."

ואחרון: משהתברר ממסקנות המבקר, כי צודקות היו תלונות העותרים וכי טובת המערכת ותקינותה היו ביסוד דאגותיהם, מדוע ייצא דווקא עליהם הקצף, והם ייחשבו כמי שהודחו מתפקידם. זו פגיעה בהם, שלאור מניעיהם אינם ראויים לה. אמנם, בינתיים הגיש נגדם הנציב תלונות שונות, שלהן אנו נמנעים מלהתייחס. אך אלה טרם התבררו, ואין לדעת, אם יש בהן ממש או זו רק התקפה נגדית. מכל מקום, לא אלה היו ביסוד ההעברה מהתפקיד.

משמצאנו, כי העברת העותרים מהתפקיד נעשתה תוך הפעלת הסמכות של הנציב שלא כדין, וכי אישורו של השר ניתן בלי לבחון ולבדוק את כל הגורמים הרלוואנטיים שהנסיבות חייבו לבחון, מחייבים הצדק, הסדר הציבורי וההיגיינה הציבורית, כי הם יוחזרו לתפקידיהם. ולא מן המותר להוסיף, כי בינתיים גם הנציב עזב את השירות, הטענה של "אובדן אמון" שוב אינה תופסת.

משום כך עשינו את הצו מוחלט ביום השמיעה.

הנשיא מ' שמגר: אני מסכים.

השופטת ש' נתניהו: אני מסכימה.

הוחלט כאמור בפסק-דינו של השופט בייסקי.

ניתן היום, ט"ז בכסלו תשמ"ז (18.12.86).